

Kapitola

PRVNÍ

Knight 9 let, Luna 10 let

Knight

PRAŠTIL JSEM pěstí do kmene dubu a ucítil známé pálení odřených kloubů.

Lépe se mi dýchalo, když jsem si působil bolest. Netušil jsem proč, ale máma kvůli tomu brečivala v koupelně, když si myslela, že to nikdo neuslyší. Kdykoliv se podívala na moje věčně rozbitý klouby, měla v očích slzy. Taky jsem každý týden jezdil na výlet, abych si promluvil o svých pocitech s tím maníkem v obleku.

Sluchátka v uších tlumila cvrlikání ptáků, vrzání cvrčků a křupání listí pod mýma nohama. Svět stál za starou belu. Nezajímal mě. Písnička „Break Stuff“ od Limp Bizkit byla taková moje osobní hymna. Fred Durst sice vypadal jako brambora v čepici, ale měl pravdu.

Buch.

Buch.

Buch.

Většina dětí se ráda prala. Já ne. Chtěl jsem ublížit jen sám sobě. Když mě bolelo tělo, tak mě nebolelo

srdce. Byla to jednoduchá rovnice a přišlo mi to jako docela rozumný obchod.

Na hlavu mi dopadla šiška. Zamžoural jsem. Moje pitomá sousedka, Luna, seděla na jedné z větších větví před domkem na stromě a přehazovala si z ruky do ruky další šišku a nohy jako párátka jí visely z tlusté větve dolů.

„Čím jsem si to zasloužil?“ Vytrhl jsem si z uší sluchátka.

Pokynula na mě hlavou, abych vyšplhal za ní nahoru. Nepohnul jsem se ani o píď. Zamávala na mě.

„Ne.“ Vychrchlal jsem hlen a odplivl si do trávy.

Povytáhla obočí, byl to její způsob, jak se mě zeptat, co mám krucinál za problém. Luna byla vlezlá, ale jen když přišlo na mě. Bylo to nanic.

„Vaughn mi ukradl kolo,“ oznámil jsem jí. Zmlátil bych svého takzvaného nejlepšího kámoše do hranatý kuličky, ale nebyl jsem si jistý, jestli bych ho přitom náhodou nezabil. Řekl, že chce, abych vybouchnul. „*Dostaň to ze sebe.*“ Ať už to znamenalo, co chtělo. Co mám ze sebe dostat? Co o mně věděl? Co věděl o vzteku? Jeho život byl dokonalej. Jeho rodiče byli zdraví jako řípa. Neměl otravného mladšího bráchu, jako byl Lev.

Luna po mně hodila druhou šišku. Tentokrát jsem ji chytil, nadhodil jako profík v baseballu a hodil ji po ní, ale schválně jsem minul.

„Řekl jsem ne.“

Vytáhla třetí borovou šišku (schovávala si je v domku na stromě pro případ, že by po nás šli nějakí vetřelci, ale to se samozřejmě nikdy nestalo) a ukázkově mě trefila.

Nakonec jsem vybouchnul. „Ježíši, jsi tak otravná!“ Zamrkala na mě.

„Přestaň se na mě takhle dívat!“

Další zamrkání.